

§ 2. Zatwierdza się jako normę państwową (PN) zalecaną na całym obszarze Państwa normę PN—55/C—89102 „Polimery syntetyczne. Pojęcia ogólne i określenia” ustaloną przez Polski Komitet Normalizacyjny w dniu 16 sierpnia 1955 r.

§ 3. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia nie wolno w zakresie ustalonym w normach wymienionych w § 1:

- 1) badać odporności na utlenianie olejów turbinowych, transformatorowych oraz olejów do sprężarek powietrznych inaczej, niż określa norma wymieniona w § 1 lp. 1;
- 2) stosować innych próbek do oznaczania własności mechanicznych gumy przy rozciąganiu, niż określa norma wymieniona w § 1 lp. 2;
- 3) oznaczać metodą szybką plastyczności kauczuku naturalnego, kauczuku syntetycznego i nie wulkanizowanych jego mieszanek na plastometrze Mooneya inaczej, niż określa norma wymieniona w § 1 lp. 3;
- 4) oznaczać twardości gumy metodą Jonesa inaczej, niż określa norma wymieniona w § 1 lp. 4;
- 5) produkować fosforanu trójsodowego nie odpowiadającego normie wymienionej w § 1 lp. 5;
- 6) produkować olejów opałowych i napędowych nie odpowiadających normom wymienionym w § 1 lp. 6 i 7.

§ 4. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) wyrobów przeznaczonych na eksport w tym przypadku, gdy zamawiający stawia inne warunki;
- 2) prac naukowo-badawczych;
- 3) w odniesieniu do norm wymienionych w § 1 lp. 2 — 4 — do wyrobów wykonywanych na podstawie licencji zagranicznych;
- 4) w odniesieniu do normy wymienionej w § 1 lp. 4 — do gumy porowatej i ebonitu.

§ 5. Tracą moc normy PN/C—84021 „Fosforan trójsodowy” i PN/C—96048 „Przetwory naftowe. Oleje napędowe (gazowe). Warunki techniczne”. W § 1 rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie uznania norm ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny za obowiązujące (Dz. U. Nr 13, poz. 105) skreśla się lp. 17 i 22 oraz treść odpowiednich kolumn.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1956 r., z tym że norma wymieniona w § 1 lp. 7 obowiązuje od dnia 1 grudnia 1955 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. M. Lesz

293

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 19 października 1955 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 6 października 1948 r. o taksie za czynności komorników.

Na podstawie art. IX przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. z 1932 r. Nr 93, poz. 804 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 października 1948 r. o taksie za czynności komorników (Dz. U. Nr 48, poz. 365) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Osoba zwolniona od kosztów sądowych przez sąd lub z mocy ustawy wolna jest od uiszczenia opłat i należności na pokrycie wydatków.

Skarb Państwa wolny jest od uiszczenia tej części opłat, która przypada na rzecz Państwa.”

2) w § 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Skarb Państwa wolny jest od obowiązku złożenia zaliczki na pokrycie części opłat, od uiszczenia których nie jest zwolniony.”;

3) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Końcówki wszelkich należności zaokrągla się wzwyż do pełnego złotego.”;

4) w § 27 kwotę dotychczasową zastępuje się kwotą 5 zł.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: H. Świątkowski

294

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 listopada 1955 r.

w sprawie utworzenia Wydziałów dla Nieletnich (Sądów dla Nieletnich) w Sądach Powiatowych dla miasta Gdańska, w Raciborzu i w Myśliborzu.

Na podstawie art. 6 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się wydziały dla nieletnich (sądy dla nieletnich) w następujących sądach powiatowych:

1) w województwie gdańskim:

w Sądzie Powiatowym dla miasta Gdańska w Gdańsku — dla okręgów Sądów Powiatowych w: Elblągu, Kwidzynie,

Malborku, Nowym Dworze Gdańskim, Sztumie, Tczewie oraz dla miasta Gdańska i powiatu gdańskiego w Gdańsku;

2) w województwie opolskim:

w Sądzie Powiatowym w Raciborzu — dla okręgów Sądów Powiatowych w: Raciborzu, Głubczycach, Koźlu i Prudniku;

3) w województwie szczecińskim:

w Sądzie Powiatowym w Myśliborzu — dla okręgów Są

dów Powiatowych w: Myśluborzu, Choszczynie, Dębnie i Pyrzycach.

§ 2. Tracą moc:

- 1) § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 marca 1954 r. w sprawie zniesienia Wydziału dla Nieletnich (Sądu dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym dla miasta Gdańska w Gdańsku i utworzenia Wydziału dla Nieletnich (Sądu dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Sopocie (Dz. U. z 1954 r. Nr 13, poz. 50) w części dotyczącej Sądów Powiatowych w: Elblągu, Kwidzynie, Mal-

borku, Nowym Dworze Gdańskim, Sztumie, Tczewie oraz dla miasta Gdańska i dla powiatu gdańskiego w Gdańsku;

- 2) § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 listopada 1950 r. o dostosowaniu sądów powszechnych do nowych przepisów ustrojowych i o zniesieniu sądów zbędnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 54, poz. 496) w części dotyczącej Sądów Powiatowych w: Raciborzu, Głubczycach, Koźlu, Prudniku, Myśluborzu, Choszczynie, Dębnie i Pyrzycach.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1956 r.

Minister Sprawiedliwości: *H. Świętkowski*

295

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 listopada 1955 r.

w sprawie ratyfikacji przez szereg państw Konwencji o prawach politycznych kobiet, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 31 marca 1953 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. IV i art. V Konwencji o prawach politycznych kobiet, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 31 marca 1953 r. (Dz. U. z 1955 r. Nr 16, poz. 86), następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub akceptacyjne:

Albania dnia 12 maja 1955 r. z następującymi zastrzeżeniami:

„1. Do artykułu VII: Ludowa Republika Albanii oświadcza, iż nie zgadza się na ostatnie zdanie artykułu VII, i uważa, że skutkiem prawnym zastrzeżenia jest to, iż Konwencja obowiązuje między Państwem zgłaszającym zastrzeżenie a wszelkimi pozostałymi Państwami będącymi stronami Konwencji, z wyjątkiem tylko tej jej części, do której odnosi się zastrzeżenie.

2. Do artykułu IX: Ludowa Republika Albanii nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu IX, który przewiduje, że spory między Układającymi się Stronami co do interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji mają być na żądanie którejkolwiek strony w sporze przedłożone do decyzji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że dla przedłożenia jakiegokolwiek sporu do decyzji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda wszystkich stron w sporze, w każdym poszczególnym przypadku.”;

Czechosłowacja dnia 6 kwietnia 1955 r. z zastrzeżeniami uczynionymi w chwili podpisywania Konwencji;

Dania dnia 7 lipca 1954 r.

„z zastrzeżeniem do artykułu III Konwencji o tyle, o ile dotyczy on prawa kobiet do zajmowania stanowisk wojskowych lub występowania w charakterze kierowników urzędów poborowych lub udziału w komisjach poborowych.”;

Japonia dnia 13 lipca 1955 r.;

Rumunia dnia 6 sierpnia 1954 r. z następującymi zastrzeżeniami:

„Do artykułu VII: Rząd Rumuńskiej Republiki Ludowej oświadcza, iż nie zgadza się na ostatnie zdanie artykułu VII, i uważa, że skutkiem prawnym zastrzeżenia jest to, iż Konwencja obowiązuje między Państwem zgłaszającym zastrzeżenie a wszelkimi pozostałymi Państwami będącymi stronami Konwencji, z wyjątkiem tylko tej jej części, do której odnosi się zastrzeżenie.

Do artykułu IX: Rząd Rumuńskiej Republiki Ludowej nie uważa się za związanego postanowieniami artykułu IX, który przewiduje, że spory między Układającymi się Stronami co do interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji mają być na żądanie którejkolwiek strony w sporze przedłożone do decyzji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że dla przedłożenia jakiegokolwiek sporu do decyzji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda wszystkich stron w sporze, w każdym poszczególnym przypadku.”;

Węgry dnia 20 stycznia 1955 r. z następującymi zastrzeżeniami:

„Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej oświadcza, iż nie zgadza się na ostatnie zdanie artykułu VII, i uważa że skutkiem prawnym zastrzeżenia jest to, iż Konwencja obowiązuje między Państwem zgłaszającym zastrzeżenie a wszystkimi pozostałymi sygnatariuszami Konwencji, z wyjątkiem tylko tej jej części, do której odnosi się zastrzeżenie.

Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej nie uważa się za związanego postanowieniami artykułu IX, który przewiduje, że spory między Układającymi się Stronami co do interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji mają być na żądanie którejkolwiek strony w sporze przedłożone do decyzji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że dla przedłożenia jakiegokolwiek sporu do decyzji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda wszystkich stron w sporze, w każdym poszczególnym przypadku”.

Minister Spraw Zagranicznych: *St. Skrzyszewski*